

РЕШЕНИЕ

№ 6062

гр. София, 29.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 12.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9741** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Е. М. Ю. срещу решение № 469 от 09.09.2011 г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е потвърдено разпореждане № 212-00-6902 -1 от 24.08.2011 г. на длъжностното лице по чл. 54 ж, ал. 1 от КСО за отпускане на оспорвания на парично обезщетение за безработица.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение на главния директор на СУ”СО” е издадено в нарушение на материалния закон. Поддържа, че периодът от 17.12.2009 г. до 08.07.2011 г., през който не е бил на работа поради уволнение, му е признат за трудов и осигурителен стаж, тъй като с влязло в сила решение по гр. дело № 7566/2010 г. по описа на Софийски районен съд, 5б състав е признато за незаконно уволнението на лицето и е отменена заповед № 3970 от 17.12.2009 г. на директора на [фирма]. Моли съдът да отмени оспорения акт и да му бъде отпуснато исканото парично обезщетение за безработица.

Ответната страна – ръководителят на Столично управление „Социално осигуряване”, чрез процесуалния си представител юрк. А. поддържа, че жалбата е неоснователна, а обжалваният административен акт е законосъобразен.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. №212-00-6902-1 от 24.08.2011 г. Е. М. Ю. е подал молба за

отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) по чл. 54 а от КСО, като е посочил, че правоотношението му с [фирма] е прекратено, считано от 08.07.2011 г.

Видно от данните по делото със заповед № 3970 от 17.12.2009 г. на оперативния директор на [фирма] е прекратено трудовото правоотношение с Е. М. Ю.. С влязло в сила решение № II – 56-89 от 25.05.2010 г. по гр.дело № 7566/2010 г. по описа на СРС,II ГО, 56 състав уволнението на лицето е признато за незаконно и е отменена заповед № 3970 от 17.12.2009 г., като работникът е възстановен на предишната заемана от него длъжност – „гресировач”, на работно място 752, управление „Механизация и автотранспорт” в [фирма].

Със заповед № 24 от 05.07.2011 г. на оперативния директор на [фирма] оспорващият Е. М. Ю. е възстановен на работа на длъжността – гресировач в [фирма], с работно място – Управление „Механизация и транспорт” – звено „Тежка механизация”.

Със заповед № 1085 от 06.07.2011 г. е прекратено трудовото правоотношение с Е. М. Ю. поради закриване на предприятието – с решение от 31.05.2010 г. на СГС VI – 2 състав по търг. дело № 95/2007 г. [фирма] е обявено в несъстоятелност.

При наличието на тези факти е издадено разпореждане № 212-00-6902-1 от 24.08.2011 г. на длъжностно лице по чл. 54 ж, ал. 1 от КСО, с което е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица на оспорващия по съображения, че лицето няма осигуряване за 9 месеца от последните 15 месеца във фонд „Безработица”.

Срещу разпореждането е подадена жалба от Е. Ю. с вх. № 94 – ЕЖ-287-1 от 08.09.2011 г. до главния директор на Столично управление „Социално осигуряване” (СУ „СО”), като с решение № 469 от 09.09.2011 г. жалбата му е отхвърлена като неоснователна и е потвърдено разпореждане № 212-00-6909-1 от 24.08.2011 г.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 469 от 09.09.2011 г. на главния директор на СУ „СО” е връчено на адресата си на 10.10.2011 г. Жалбата до съда е подадена чрез административния орган с вх. № 94 ЕЖ-287-2 от 24.10.2011 г., което означава, че същата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО – главният директор на СУ „СО” в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма при спазване на материалноправните и процесуалните правила.

Съгласно чл. 54 а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица” най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на

осигуряването. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО задължително осигурени за всички осигурени социални рискове, включително и за риска „безработица” са работниците и служителите, наети на работа за повече от 5 дни или 40 часа, през един календарен месец, независимо от характера на работата, от начина на заплащане и от източника на финансиране. Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или по чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължават до прекратяването ѝ – чл. 10 от КСО.

В настоящия случай осигуряването с оспорващия е прекратено на 08.07.2011 г., като за него 15-месечният период, за който се прави преценка относно правото му на парично обезщетение за безработица, е от 08.04.2010 г. до 07.07.2011 г. От представеното по делото заверено копие от трудовата книжка и от влязлото в сила решение по гр. дело № 7566/2010 г. по описа на СРС, 56 състав се установява, че от 17.12.2009 г. лицето е било без работа поради прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма] и не е полагало труд по друго правоотношение или по служебно правоотношение. С горесцитираното решение по гр. дело № 7566/2010 г. на СРС, II ГО, 56 състав уволнението на оспорващия е признато за незаконно и същият е възстановен на предишната заемана от него длъжност на 05.07.2011 г. Впоследствие е прекратено трудовото правоотношение със същия работодател – [фирма] поради закриване на предприятието, считано от 08.07.2011 г.

Периодът, през който лицето не е било на работа поради уволнението, признато по съдебен ред за незаконно, се зачита за трудов и осигурителен стаж – арг. от чл.354, ал.1, т. 1 от КТ и чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО. Приложима е и нормата чл. 9, ал. 5 от КСО, според която посочените лица не подлежат на осигуряване за всички социални рискове, а само за рисковете „инвалидност поради общо заболяване”, „смърт” и „старост”. Осигурителните вноски за тях са в размерите за фонд „Пенсии” и ДЗПО, като им осигуряват право на пенсия за инвалидност и на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Следователно, дължимите вноски не покриват риска за безработица, поради което административният орган правилно е отказал отпускането на поисканото парично обезщетение. Това означава, че през последните 15 месеца, считано от 08.04.2010 г. оспорващият не е осигуряван за риска безработица, като за него са правени вноски в размерите за фонд „Пенсии” и за допълнително задължително пенсионно осигуряване.

По така изложените съображения съдът намира, че обжалваното решение № 469 от 09.09.2011 г. на главния директор на СУ „СО” е издадено при правилно прилагане на материалния закон и жалбата на Е. М. Ю. следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. М. Ю. срещу решение № 469 от 09.09.2011 г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е потвърдено разпореждане № 212-00-6902-1 от 24.08.2011 г. на длъжностното лице по чл. 54 ж, ал. 1 от КСО за отпускане на оспорващия на парично обезщетение за безработица.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ:

